εμβοές

Εμβοές #6

Ατάκα τίτλου παρμένη απο τον ΄Ήχο Του Κώδωνος' του Γιάννη Σκαρίμπα. Η ιδέα για τον τίτλο δώθηκε κάποια στιγμή το 2017 απο τον Χάπυ Ρότερ όταν έστειλε την ατάκα "Ο ήλιος έσκασε στον αέρα σαν ήχος. Αίφνης ο ήλιος εξεράγη εις τον ορίζοντα ως ήχος του κώδωνος" που αλίευσε διαβάζοντας το βιβλίο.

Το κείμενο του Dmitry Vasilyev είναι παρμένο απο την κυλιόμενη mail art έκθεση 'Τα άστρα κινούνται αφήνοντας σκόνη και ήχο πίσω τους' που διάρκεσε μεταξύ Νοέμβρη 2017 - Μάρτη 2018 στα βιβλιοπωλεία 'Φαρφουλάς' (Μαυρομιχάλη 18, Αθήνα - farfoulas.gr) και Nouveau (Παντανάσσης 78, Πάτρα) και στήθηκε απο τους Δήμητρα Παπαθεοδώρου (iuoma-network.ning.com/profile/DimitraPapatheodorou) και Νικόλα Μαλεβίτση - mailartstories.tumblr.com & noise-below.bandcamp.com/album/stars-move-leaving-dust-and-sound-behind-them

Οι υπόλοιπες συνεντεύξεις έγιναν μεταξύ 2017-2018.

Στήσιμο : Ίων Χριστοδουλίδης (ectrecs@gmail.com)
Φωτογραφία Εξωφύλλου : Όλγα Δέικου (instagram.com/olgadeikou)

Θεσσαλονίκη, Ιούνιος 2020
Νικόλας Μαλεβίτσης

[issuu.com/emvoes
facebook.com/emvoes
noise-below.bandcamp.com
rekem.org
parallilaihitikasympanta.tumblr.com]

FUN WITH MUSHROOMS

Η μουσική ήταν πάντοτε το μεγαλύτερο πάθος της ζωής μου. Καθώς πλησίαζε η νέα χιλιετία, ξεκίνησα να οργανώνω συναυλίες, να τρέχω μια εταιρεία και παράλληλα να διανέμω κυκλοφορίες άλλων, να αναρτώ pod-casts και να βρίσκομαι μέχρι και στην κριτική επιτροπή του φεστιβάλ Prix Russolo. Έτσι σταδιακά μετατράπηκε το χόμπι μου σε επάγγελμα και πριν από μια πενταετία ανακάλυψα ότι χρειάζομαι νέο χόμπι.

Στη ρώσικη παράδοση, ήταν πάντοτε σημαντικό να γνωρίζεις τα φυτά, μούρα, μανιτάρια και οτιδήποτε μπορούσε να σου φανεί χρήσιμο για την επιβίωση σου στην άγρια φύση. Καθώς ο πολιτισμός εξελίχθηκε δεν απομακρύνθηκε από αυτή την παράδοση. Έχει μεγάλη πλάκα να εξερευνάς τη φύση σε δάση, πεδιάδες, βουνά.

Από την άλλη μεριά μπορείς να μαγειρέψεις νόστιμα φαγητά χρησιμοποι ώντας άγρια φυτά. Έτσι έχω μπλεχτεί με αυτή τη φανταστική εμπειρία του κυνηγιού μανιταριών. Είναι ένας τρόπος να σκέπτεσαι, να ξεφεύγεις από τις τρελές ταχύτητες στις οποίες τρέχει η ζωή σε μία μεγάλη πόλη όπως η Μόσχα. Σύντομα συνειδητοποίησα ότι το δάσος είναι το μόνο μέρος που μπορώ να αισθάνομαι τον εαυτό μου ασφαλή.

Δεν το παίζω ότι είμαι ο John Cage που είχε πτυχίο στη μυκητολογία, αλλά είναι πολύ ενδιαφέρον να εξερευνάς τον τεράστιο κόσμο των μανιταριών. Τα μανιτάρια δεν είναι ούτε φυτά, ούτε ζώα, είναι κάτι περισσότερο από αυτό και τελείως διαφορετικό.

Έχουν δική τους πολύπλοκη οργάνωση, λογική και ίσως το δικό τους εγκέφαλο. Οι επιστήμονες δεν έχουν καταφέρει ακόμα να τα ερευνήσουν πλήρως. Οι φόρμες τους, η συμπεριφορά τους, η χημική τους σύσταση είναι τόσο ποικίλη που μπορείς να τα συγκρίνεις με ένα ολόκληρο σύμπαν ζωντανών πλασμάτων. Και ποτέ δεν παύεις να αναρωτιέσαι!

Έτσι καθώς στην αρχή αυτής της διαδρομής για το βασίλειο των μανιταριών. Την άνοιξη, το καλοκαίρι και το φθινόπωρο, πηγαίνω σχεδόν σε εβδομαδιαία βάση σε δάση. Διαλέγοντας μανιτάρια που γνωρίζω, τραβώντας τα φωτογραφίες (καθώς και από είδη που μου είναι άγνωστα). Τα μαγειρεύω και τα διατηρώ με κάθε πιθανό τρόπο. Και ενδιαφέρομαι πάντοτε να πάω κάπου πέρα από την περιοχή που ζω, για να βρω είδη μανιταριών που δεν έχω ξαναδεί. Ως τώρα έχω ψάξει για μανιτάρια στην Κριμαία, στην Τσεχία, στη Γαλλία, τώρα οδεύω προς την Ελλάδα που ελπίζω να βρω χρόνο να ψάξω για μανιτάρια. Δε σπούδασα ποτέ φωτογραφία οπότε οι φωτογραφίες μου είναι ερασιτεχνικές. Αλλά ακόμα και οι επαγγελματικές φωτογραφίες δε μπορούν να σου δώσουν την ίδια αίσθηση από αυτή του να βλέπεις ένα πραγματικό μανιτάρι μπροστά σου! Είναι εκείνο ακριβώς το θαύμα που με κάνει ευτυχισμένο κάθε φορά που βλέπω ένα.

Έτσι οπουδήποτε και αν είσαι, πήγαινε στο δάσος και απόλαυσε την ευχαρίστηση που σου δίνουν τα μανιτάρια!

Dmitry Vasilyev

OLIVIER DI PLACIDO

Νομίζω η πρώτη μου επαφή με τη δουλειά του Olivier di Placido ήταν ο δίσκος συνεργασία με το Sec_ "Rainbow Grotesque" στην πολωνική Bocian αν και δεν είμαι σίγουρος, ίσως να είχε προηγηθεί καμία κασσέτα. Δεν είναι εκεί το θέμα δηλαδή. Θα εύρισκα στον ήχο του ένα είδος αυτοσχεδιασμού που ώρες ώρες νοιώθω ότι λείπει αυτόν που βρίσκεις τις ιδέες της παλιάς ευρωπαϊκής (και μη) σκηνής και μιας νέας φρέσκιας προσέγγισης. Ακραία σκληρός όταν πρέπει και συγκροτημένος, λεπτομερής σε άλλες στιγμές. Ίσως να παίζει ρόλο η χρήση της κιθάρας και ο τρόπος που τη χειρίζεται ο Olivier θα πεί κανείς. Τόσο στις σόλο ηχογραφήσεις αλλά και στις συνεργασίες του που βαδίζουν με τον τρόπο τους στα ίδια ηχητικά μονοπάτια. Φτάνει ν' ακούσει κανείς ηχογραφήσεις από την προπέρσινη περιοδεία με τον Crank Sturgeon (αξίζει ν' αναζητήσει κανείς τη φανταστική τους κασέτα στη δική μας Coherent States - coherentstates.wordpress.com για να καταλάβει τι εννοώ).

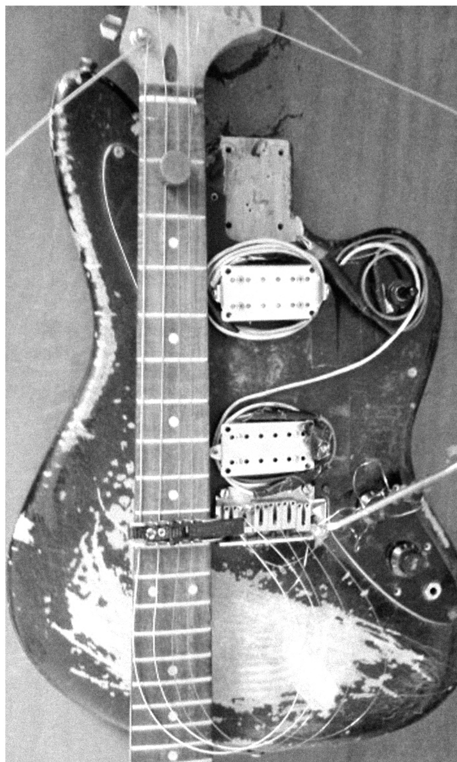
Η παρακάτω συνέντευξη έγινε κάποια στιγμή με email το Δεκέμβρη του '16.

Για περισσότερες πληροφορίες για τη δουλειά του επισκεφθείτε το site του :

olivierdiplacido.wordpress.com

-(NM) Πως ξεκίνησε το ενδιαφέρον σου για τις πειραματικές μουσικές; Θα 'θελες να μου αναφέρεις κάποιες από τις επιρροές σου;

(OdP) Πάντοτε μ ενδιέφερε η μουσική και ο πειραματισμός γύρω από αυτή έτσι αυτό με οδήγησε αυτό από τους Megadeth (ο πρώτος δίσκος που αγόρασα ποτέ μου όταν ήμουν 10 χρονών το "Killing is my business") στις αρχές των 90'ς όταν ανακάλυψα τους Einsturzende Neubauten, Throbbing Gristle, This Heat, John Cage, Faust, Sun Ra, εντάξει η λίστα θα μπορούσε να συνεχίζει αιωνίως. Ήταν σα μια σταδιακή ενηλικίωση μέχρι που ανακάλυψα τους Voice Crack, Kevin Drumm, Martin Tetrault, Alexander St-Onge, Brandon Labelle,κ.α. Και από αυτούς ανακάλυψα τους Borbetomagus, Hugh Davies, Hans Reichel, AMM, τον αυτοσχεδιασμό, την πρώιμη ηλεκτρονική μουσική κ.λ.π.Εκείνη την εποχή, στα τέλη 90'ς δεν ήξερα κάποιον άλλο που να

ακούει αυτά τα πράγματα, έτσι ήταν σχετικά μυστηριώδη τα πράγματα για μένα μέχρι που μετακόμισα στη Rennes και γνώρισα κάποιους μουσικούς με τους οποίους είχαμε κοινά γούστα. Αυτοί οι τύποι αποτέλεσαν την αρχική μου επιρροή. Ξεκινήσαμε να παίζουμε μαζί και αυτή η διαδικασία μεγάλωσε το ενδιαφέρον βοηθώντας με να καταλάβω περί τίνος πρόκειται.

-(NM) Από τη Γαλλία στη Νάπολη, αλή- θεια τι σε οδήγησε να φύγεις από το Μοντπελιέ και να ξεκινήσεις την περιπλάνηση; Ακόμα γελάω με την ατάκα σου σε κουβέντα μας ότι είναι το Ντητρόϊτ της Γαλλίας!

(OdP)Γεννήθηκα στο Μοντπελιάρ όχι στο Μοντπελιέ! Είναι μια βιομηχανική πόλη της νοτιοανατολικής Γαλλίας, η πατρίδα της Peugeot. Μετά μετακόμισα στο Στρασβούργο για τις σπουδές μου, δε χρειάστηκε πολύ καιρό για να παρατήσω το πανεπιστήμιο, να βρω μια δουλειά και να νοικιάσω ένα διαμέρισμα. Από τότε δε σταμάτησα ποτέ να κινούμαι μέχρι που πριν από τρία χρόνια έφτασα στη Νάπολη. Δε μου αρέσει πολύ να επισκέπτομαι παρά να ζω σε άλλες πόλεις και μου αρέσει να αλλάζω πόλεις κατά καιρούς. Έζησα στο Βερολίνο για επτά χρόνια πριν από τη Νάπολη. Μετακόμισα εκεί το 2005 και ξεκίνησα να δίνω συναυλίες από το 2007. Ήταν γεμάτο με μέρη και μουσικούς, τέλειο για να δοκιμάζεις πράγματα και ιδέες.

-(NM) Μοιάζεις πολυάσχολος με το να συνεργάζεσαι στη σκηνή με κόσμο. Τι προτιμάς περισσότερο σόλο καταστάσεις ή συνεργασίες ή εξαρτάται ανάλογα από την περίσταση;

(OdP)Προτιμούσα τις συνεργασίες αλλά τώρα προτιμώ εξίσου και τις δύο καταστάσεις.

-(NM) Είσαι κιθαρίστας που απλά εξέλιξε τον τρόπο παιξίματος του; Η επέλεξες την κιθάρα ως ένα όργανο για τους αυτοσχεδιασμούς σου;

(OdP)Ξεκίνησα να παίζω κιθάρα στην ηλικία των 12. Όταν ανακάλυψα την πειραματική μουσική και τον αυτοσχεδιασμό στα 90's η κιθάρα ήταν εκεί έτσι συνέχισα μαζί της και σε κάποια φάση ήθελα να κάνω κάτι ξεχωριστό μ' αυτή γιατί μου αρέσει ως όργανο αλλά έχω πειραματι- στεί με οτιδήποτε άλλο μπορούσα να βρω στο σπίτι, ραδιόφωνα, πικάπ, φθηνές ηλεκτρονικές συσκευές. Έχω καταστρέψει τα πετάλια μου με ένα είδος circuit bending χωρίς να ξέρω τι ακριβώς ήταν καταλήγοντας να τα κάψω καθώς έβαλα μεγάλους μαγνήτες πάνω στα κυκλώματα, κ.λ.π. Έπειτα γύρισα πίσω στην κιθάρα.

Προσπαθώ να εξελίξω τις δυνατότητες του όργανου όχι για χάρη κάποιας καινοτομίας αλλά επειδή μου αρέσουν οι ήχοι των σύνθ ή των επεξεργασμένων κασετών, του super collider αλλά επίσης και φωνές κάθε είδους από ήχους που φαντάζομαι ότι θα βρω μέσα στην κιθάρα.Για παράδειγμα θα προσπαθήσω να κάνω την κιθάρα να ακουστεί σαν ένα κακό γρατζούνισμα που θα ηχογραφηθεί σε κασέτα με ένα ήχο ενός ας πούμε ψηφιακού distortion παίζοντας με τη γείωση της κιθάρας παρά με ένα κυριλέ πετάλι, ακούγεται καλύτερα σε εμένα κι έχει περισσότερη πλάκα. Τα ελατήρια είναι τα reverb μου και το e-bow το distortion μου, ο λαιμός το pitch shifter, οι μαγνήτες

το boost. Μετακινώ την κεφαλή για να αλλάζω τη φωνή, διάφορα εργαλεία για να χρησιμοποιώ τις χορδές σαν ανεμιστήρες, για feedback, κ.λ.π. κομμάτια μετάλλου για διαμόρφωση και ταλάντωση, κ.λ.π. Είναι τόσο πλούσιες και πολλές οι δυνατότητες. Πρέπει να προετοιμάσεις την προετοιμασία, εννοώ αν η κιθάρα δεν ακούγεται σαν κιθάρα, γιατί ο εξαερισμός πρέπει να ακούγεται σαν εξαερισμός; γιατί η προετοιμασμένη κιθάρα πρέπει να ακούγεται σαν προετοιμασμένη κιθάρα; ωραία η συζήτηση μπορεί να κρατήσει βέβαια αιώνια, σταματάει εκεί που τελειώνει η φαντασία καθενός. Το εργαλείο δεν είναι τόσο σημαντικό για μένα, ενδιαφέρομαι περισσότερο για τη διαδικασία και το αποτέλεσμα.

-(NM) Τι προτιμάς να δουλεύεις στο στούντιο ή να παίζεις ζωντανά;

(OdP)Μου αρέσουν και τα δύο, το στούντιο είναι φυσικά περισσότερο εσωστρεφές.

-(NM) Θυμάμαι τις συζητήσεις μας για τις φθηνές πτήσεις καθώς άλλαξαν τον τρόπο που ταξιδεύουμε και κινούμαστε γύρω από τον κόσμο. Έχεις δει τον εαυτό σου ως ένα ηχητικό ταξιδιώτη; Σου αρέσει να περιπλανιέσαι και να βρίσκεις διάφορους φίλους στις περιοδείες που κάνεις; Ή είναι κάτι που πάει ανάλογα με τα κέφια της στιγμής;

(OdP)Μπορούμε να προσθέσουμε τα φθηνά εισιτήρια των λεωφορείων. Είναι ότι καλύτερο για μουσικούς με φθηνό κόστος μετακίνησης.

Πριν από δύο χρόνια ταξίδεψα εδώ, ήρθαμε και στην Ελλάδα με το Mimmo (σημ. Mimmo Napolitano, μέλος των A spe(c)t και γνωστός κι ως Sec_) κι έκανα και τέσσερις περιοδείες επιπλέον με τέσσερα διαφορετικά σύνολα ιδίως η τελευταία με τον Crank Sturgeon που κάναμε σε 21 ημέρες, 21 πόλεις και 22 συναυλίες, τελείως συμπαγές σαν ιδέα για τέτοιου είδους μουσική και χωρίς ούτε μια μέρα ελεύθερη! Πέρσι δεν έκανα καμία περιοδεία, μόνο μερικές συναυλίες στην Ιταλία και ένα residency με τον Fritz Welch στο Πόρτο καθώς θέλαμε να εξελίξουμε το ντουέτο μας και να κάνουμε μερικές ηχογραφήσεις. Οπότε ναι, μου αρέσει να εναλλάσσομαι τόσο στο στούντιο όσο και στις συναυλίες. Επίσης δε θέλω να πιέζω τα πράγματα να γίνουν αλλά να νιώθω άνετα όταν γίνονται.

-(NM) Τι είναι για σένα η Νάπολη με λίγα λόγια; Θα θελα ν' ακούσω και τη γνώμη ενός μη Ναπολιτάνου γι αυτή την πανέμορφη πόλη.

(OdP)Παρηκμασμένη, βρόμικη και σκληρή αυτό την κάνει ελκυστική ή όχι, αναλόγως με τη διάθεση, επίσης ο χειμώνας είναι μικρός, το φαγητό είναι πανέμορφο και φθηνό. Σχετικά με τη μουσική, δεν υπάρχει κάποια επικρατούσα αισθητική, διαμορφωμένη σκηνή και ανταγωνισμός μεταξύ των καλλιτεχνών. Έτσι είναι αρκετά πειραματική και χαλαρωτική πόλη.

(NM) Τι είδους προβλήματα αντιμετωπίζεις συνήθως και τι έχεις στα σκαριά για το μέλλον;

(OdP)Οικονομικής φύσης συνήθως. Αλλά ήταν η επιλογή μου και δέχομαι τα θετικά και τα αρνητικά της.

Σχετικά με σημερινά και όχι πολύ μακρινά πλάνα επεξεργάζομαι με το φίλο μου το Fritz μια 4ωρη ηχογράφηση που κάναμε πριν από λίγο καιρό σε ένα residency που είχαμε. Θα ξεκινήσω να ηχογραφώ υλικό για μία νέα συνεργασία και είμαι πολύ χαρούμενος γι αυτό αλλά προτιμώ να τηρήσω σιγή ιχθύος προς το παρόν αναφορικά με περισσότερες λεπτομέρειες. Ίσως ένας προσωπικός δίσκος και μια νέα περιοδεία. Θα δείξει.

Με τη δουλειά του Αυστραλού Eamon Sprod γνωστότερου και ως Tarab άργησα ν' ασχοληθώ. Είχα δει το όνομα του σε καταλόγους και αναφορές αλλά δεν είχα ασχοληθεί με τους ήχους του, είτε λόγω έλλειψης χρόνου ή ενδιαφέροντος φοβούμενος ότι θα μου βγει μία από τα ίδια στον τομέα των field recordings καθώς τον πέτυχα σε μία εποχή που πολλές κυκλοφορίες του είδους που άκουγα με ελάχιστες εξαιρέσεις δε μου έκαναν μεγάλη αίσθηση ή δε μου προσέφεραν κάτι το νέο απλά ξαναζεσταμένη τροφή και τίποτ' άλλο.

Αυτή μου η αντίληψη άρχιζε να αλλάζει όταν προ διετίας διάβασα διθυραμβικές αναφορές στο CD του I'm Lost στην 23five (23five.org) απο τους Jerome Noetinger (αναφορά του στο site της Metamkine) και το Michael Muennich στο site της Fragment Factory. Έτσι σε πρώτη ευκαιρία το πήρα γεμάτος περιέργεια. Η αλήθεια είναι ότι έπαθα την πλάκα μου γιατί είναι μια καταπληκτική κυκλοφορία, φρέσκια και γεμάτη ενέργεια.

Τσέκαρα το Strata στην Unfathomless*, το οποίο είναι ωραίο ίσως όχι τόσο δυνατό όσο το I'm Lost εν μέρει γιατί παίζει και η θεματική του που το κρατάει πιο ισορροπημένο. Αλλά δείχνει έναν άνθρωπο με ιδέες δημιουργικές που πάει να ξεφύγει από τις νόρμες για να βρει το δικό του ήχο. Ανακάλυψα ότι ήταν και μέλος των Revenant, project με κόσμο που ασχολείται με field recordings και που έχουν κυκλοφορήσει ως τώρα δύο CD (John Grzinich, Patrick McGinley,κ.α.) άκρως ενδιαφέρονται και τα δύο.

Η περιέργεια μου για τη δουλειά του που άκουγα τόσο από φυσική όσο και από ψηφιακή μορφή με οδήγησε πριν μερικούς μήνες στη διάρκεια της ευρωπαϊκής του περιοδείας (που δυστυχώς λόγω αλλαγών πλάνου και ημερομηνιών δεν τον είδαμε και στην Ελλάδα) και λίγο πριν εκδοθεί το αριστουργηματικό An Incomplete Yet Fixed Idea LP στη Βέλγικη Aposiopese**, να του στείλω μερικές ερωτήσεις που αποτελούν τη συνέντευξη που ακολουθεί.

- NM) Η περιοχή που κατοικείς παίζει ρόλο στη δουλειά σου; Πως ξεκίνησε η ιδέα του Tarab; Θα μπορούσες να μου δώσεις ένα μικρό βιογραφικό του;

(ES) Ναι σίγουρα με επηρέασαν, ο καθένας επηρεάζεται από το μέρος που μένει, αλλά δε μπορώ να σου προσδιορίσω κάτι συγκεκριμένο. Με ενδιαφέρουν οι καθημερινοί ήχοι οπότε η δουλειά μου πάνω κάτω έχει να κάνει και με το μέρος που μένω εκείνη τη στιγμή.

Δεν υπήρχε κάποια συγκεκριμένη ιδέα που να είχα σκεφθεί, απλά έφτιαχνα μουσική με τους φίλους μου Kathryn Fanner και Ernie Althoff και απλά ήθελα να εξερευνήσω και μερικά πράγματα από μόνος μου.

Ξεκίνησα να χρησιμοποιώ το όνομα Tarab πριν από 20 χρόνια περίπου αλλά εικάζω ότι μου πήρε χρόνο μέχρι να επικεντρωθώ και να καταλάβω τι είχε γίνει ο Tarab αλλά πάντοτε ήταν βασισμένο σε field recordings και σε τυχαίους ήχους

που έβρισκα εδώ και εκεί, αντικείμενα που έβρισκα, αστική σκουριά και κολάζ.

Νομίζω ότι η διαδικασία που οδήγησε στον πρώτο μου δίσκο Surfacedrift (Naturestrip, 2004) ήταν πραγματικά το σημείο που όλα αυτά τα ενδιαφέροντα μου άρχισαν να συγκεντρώνονται σε κάτι περισσότερο συγκεκριμένο.

-(NM) Πως ξεκίνησε το ενδιαφέρον σου στην ανακατασκευή (επέτρεψε μου αυτό τον όρο) field recordings;

(ES) M' ενδιαφέραν πάντοτε το κολάζ και το assemblage. Η ανακάλυψη δουλειάς των Kurt Schwitters, Hanna Hoch, Joseph Cornell, Jean Tinguely, Robert Rauschenberg, William Burroughs, κ.λ.π. ήταν μια μεγάλη ανακάλυψη για εμένα. Έφτιαχνα κολάζ με χαρτιά για πολύ καιρό και ακόμα μαζεύω ότι είδους αποκόμματα χαρτιού και σαβούρας βρίσκω αλλά δεν έχω κάνει φυσικά κολάζ εδώ και καιρό (παρόλο που το έχω στα πλάνα μου!). Έτσι το ενδιαφέρον για το κολάζ ως φυσική συνέπεια έχει διαχυθεί και στα μουσικά μου ενδιαφέροντα. Η ιδέα για τον Tarab ξεκίνησε επομένως από το σημείο που συνειδητοποίησα ότι μπορώ να εξερευνήσω αυτά μου τα ενδιαφέροντα για τα εικαστικά, τη λογοτεχνία και το φίλμ με ήχους. Δεν μ' ενδιέφερε ποτέ η απλή καταγραφή ενός ντοκουμέντου με field recordings (παρά μόνο ως ακροατή, αν και για την ακρίβεια προσπαθώ να αποφύγω τη χρησιμοποίηση αυτού του όρου αυτή την εποχή εκτός αν αφορά περιγραφή δράσης) έτσι απλά προέκυψε η (ανα)κατασκευή με τους ήχους που είχα συλλέξει.

-(NM) Επικεντρώνεσαι περισσότερο στην περιοχή τριγύρω σου και στη σκουριά της ή σε αντικείμενα καθημερινής χρήσης ως πρωτόλειων όταν δουλεύεις ή κάθε πιθανή πηγή ήχου και ήχος σου αρκεί;Ρωτάω γιατί μου άρεσε η αναφορά σου σε κάποια συνέντευξη σου στην ψυχογεωγραφία ως επιρροή. Ομολογώ ότι μου αρέσει πολύ αυτή η σχεδόν musique concrete προσέγγιση που κάνεις στη δουλειά σου.

(ES) Χρησιμοποιώ πολλούς ήχους από το άμεσο περιβάλλον μου αλλά χρησιμοποιώ ήχους απο οπουδήποτε. Σε πολλές περιπτώσεις μια συγκεκριμένη πηγή ή μια τοποθεσία για ήχους δεν είναι τόσο σημαντική μιλώντας προσωπικά. Είναι αρκετό για να μπορεί να πει ο ακροατής ότι δημιουργήθηκαν σε ένα μικρό δωμάτιο για παράδειγμα αλλά δε χρειάζεται να ξέρουν ποιό συγκεκριμένο δωμάτιο είναι αυτό. Με ενδιαφέρει περισσότερο η επίδραση αυτών των ήχων ή ο συνδυασμός διάφορων ήχων που έ- χουν στον ακροατή.

Εικάζω ότι η δουλειά μου χωρίζεται σε δύο διαφορετικές προσεγγίσεις. Άλμπουμ όπως τα Shards of Splinters..., και το Strata προέρχονται από πολύ συγκεκριμένες τοποθεσίες ή καταστάσεις όπου όπως και οι υπόλοιπες δουλείες μου είναι διατεταγμένες από τα διάφορα πράγματα που μαζεύω καθώς τριγυρνάω, έτσι μπορούν να είναι από το σπίτι μου ή από την άλλη άκρη του κόσμου. Όπως σου προανέφερα με ενδιαφέρει η καθημερινότητα, για την ακρίβεια υπάρχω σε αυτή, την προσέχω. Έτσι συχνά ηχογραφώ τα μέρη που βρίσκομαι παρά να ψάχνω να βρω συγκεκριμένα ή εξωτικά μέρη για να ηχογραφήσω. Ήταν μόλις που ξεκίναγα να παίζω με αυτό το υλικό όταν διάβασα την Κοινωνία του Θεάματος και άλλες δουλειές των Καταστασιακών, διάβασα για το derive και την ψυχογεωγραφία. Μου έδωσε μια αίσθηση απολυτότητας καθώς ήδη έκανα αυτά τα πράγματα πάνω κάτω χωρίς να ξέρω τίποτα για το μεγαλύτερο μέρος αυτής της ιστορίας ή του τρόπου σκέψης της.

Νομίζω ότι η διαδρομή από τους Σουρεαλιστές στους Καταστασιακούς εν μέρει δένεται με τη Musique Concrete, ίσως αυτό γίνεται στο μυαλό μου παρά στο μυαλό αυτών που ξεκίνησαν αυτά τα ρεύματα. Όλοι χρησιμοποίησαν το κολάζ με διάφορους τρόπους με ενδιαφέρον στη μη γραμμική αφήγηση και την αντιπαραβολή, αλλοιώνοντας και μπερδεύοντας την καθημερινότητα για να δουν το σύνολο της πιο καθαρά. Πάντοτε επίσης μου άρεσε η Musique Concrete αλλά τα τελευταία χρόνια έχω πιάσει τον εαυτό μου να την αναθεωρεί όλο και περισσότερο. Τόσο παλιά και νέα. Από τους Luc Ferrari και Pierre Henry στην πρόσφατη ανακάλυψη μου, το Jacques Lejeune αλλά επίσης και στον G*Park και διάφορους άλλους από τη Schimpfluch και παρεμφερείς δραστηριότητες και ίσως να μπορούσαμε να συμπεριλάβουμε τον πρώιμο Hands To και κάποιες δουλειές που κυκλοφόρησαν πρόσφατα από τις Kye και Glistering Examples.

(NM) Ρωτώντας για την ψυχογεωγραφία συνειδητοποιώ ότι επίσης η φωτογραφία ως μέσο, οι εγκαταστάσεις, οι ζωντανές καταστάσεις μοιάζουν να παίζουν ένα σημαντικό ρόλο στη δουλειά του. ώρες ώρες μου δίνει την αίσθηση μια ηχητικής αφήγησης της περιπλάνησης ενός τύπου που είναι συνέχεια στο δρόμο..

(ES) Νομίζω το 'ένα είδος ηχητικής περιπλάνησης' όπως ανέφερες είναι μια ακριβής περιγραφή. Αυτή είναι πάνω κάτω και η προσέγγιση που κάνω. Συνηγορώ όλο και περισσότερο σε ιδέες γύρω από την καταγραφή γεγονότων ή καταστάσεων ως μορφή 'ανέκδοτου' αφήνοντας κάποια αναξιόπιστα ίχνη τους. Δεν είμαι κάποιος που προσπαθεί να διατυπώσει μια προκαθορισμένη ιδέα μέσω της δουλειάς του αλλά που προτιμά να αφήνει τις ιδέες να μορφοποιούν τη διαδικασία.

Περιπλανιέμαι, συγκεντρώνω υλικό, αυτό εγείρει μέσα μου συγκεκριμένες απορίες (οι οποίες συνήθως μένουν αναπάντητες) και μετά με την πάροδο του χρόνου δίνω φόρμα σταδιακά σε αυτούς τους ήχους μετατρέποντας τους σε νέα εικονικά περιβάλλοντα ή αφηγήσεις, εν μέρει σα να εξερευνώ ιδέες που έχουν σχέση με τις προαναφερθείσες απορίες μου. Όλο και περισσότερο, αρχίζω πραγματικά να επικεντρώνομαι σε αυτό όχι μόνο ως διαδικασία, αλλά και ίσως ως θέμα, αυτής της πράξη συλλογής και αναδιοργάνωσης υλικού. Νομίζω αυτή η διαδικασία ξεκίνησε με το I'm Lost (23five, 2014) το οποίο ήταν το σημείο από το οποίο άρχισα να ξανασκέφτομαι την προσέγγιση που έκανα και που απο εκείνη τη στιγμή έγινε πιο συγκεκριμένη με τα επόμενα έργα οδηγώντας με στο An Incomplete Yet Fixed Idea (Aposiopese, 2017). Καθώς οι δουλειές που έχω συν- θέσει είναι τα περισσότερο δημόσια πράγματα που έχω κάνει έχουν αρχίσει και μ' ενδιαφέρουν οι εγκαταστάσεις. Μέχρι στιγμής είναι δύσκολο να υλοποιήσω ένα τέτοιο εγχείρημα στη Μελβούρνη για διάφορους λόγους αλλά έχω ήδη κάποια πλάνα στο μυαλό μου τα οποία ελπίζω να τα εξελίξω περισσότερο.

-(NM) Πως ξεκίνησε η συνεργασία με την 23five org; Οφείλω να παραδεχτώ ότι παρόλο που είχα δεί κυκλοφορίες σου σε καταλόγους εκείνη που με τράβηξε και κυριολεκτικά με έστειλε ήταν το "I'm Lost" το οποίο ήταν και η πρώτη μου επαφή με τη δουλειά σου. Ακολούθησε το "Strata" και ξαφνικά συνειδητοποίησα ότι ήσουν και μέλος σε CD των Revenant!

(ES) Ήρθα για πρώτη φορά σε επαφή με την 23five όταν αγόρασα το φανταστικό 55 Pas De La Ligne Au Nº3 του Michael Gendreau. Αργότερα ανακάλυψα το εξίσου φανταστικό Coelecanth των Jim Haynes & Loren Chasse. Αγόρασα επίσης εκείνη την εποχή το Desperate Attempts at Beauty του Joe Colley παρόλο που δεν είναι στην 23five org αλλά στην Auscultare την εταιρεία του Randy Yau που παραμένει ένα από τα αγαπημένα μου. Λίγο καιρό αργότερα ήρθε στη Μελβούρνη ο Jim Haynes. Σπούδαζα με τον Philip Samartzis (σημ. εκτός από τη σόλο δουλειά του ήταν μέλος του θρυλικού πειραματικού ντουέτου Gum) που έφερε τον Jim και προσφέρθηκα να βοηθήσω εθελοντικά για το στήσιμο της εγκατάστασης του. Είχε ακούσει και είχε γράψει κριτική για το Surfacedrift, τα πήγαμε καλά σαν παρέα οι δυο μας και κάπως έτσι ξεκίνησε. Ο Jim υπήρξε πάντοτε μεγάλος υποστηρικτής της δουλειάς μου και γι΄ αυτό του είμαι αιώνια ευγνώμων!

Όπως ανέφερα το I'm Lost ήταν ένα σημείο να ξανασκεφτώ τι έκανα. Προσω- πικά δεν ήμουν πολύ ευχαριστημένος με τον τρόπο που δούλευα νωρίτερα. Δεν είναι ίσως μεγάλη στροφή από τα προ- ηγούμενα έργα, αλλά η προσέγγιση μου και ο τρόπος σκέψης μου σίγουρα άλλαξε. Μου πήρε περισσότερο χρόνο να φτάσω σε αυτό το σημείο με αρκετές απορίες να γεννιούνται και να πρέπει να τις ζυγίσω στο μυαλό μου για τις πιο κατάλληλες απαντήσεις.

Ο τίτλος αποδείχτηκε εν μέρει προφητικός καθώς κατά τη διάρκεια της δημιουργίας του μου ήρθε κάποια στιγμή η ιδέα να το σβήσω εντελώς και να το ξαναπιάσω από την αρχή! Ή να το κόψω σε μικρότερα κομμάτια. Σε κανένα που έπαιξα την αρχική εκδοχή του (πολύ μεγαλύτερη σε διάρκεια) δεν του άρεσε πολύ. Αλλά έφτασε στο σημείο εκείνο που άρχισαν να το ακούνε.

-(NM) Φτάνω στο σημείο που θέλω να σε ρωτήσω για επιρροές, όχι μόνο σχετικά με τη μουσική (ή τη λογοτεχνία) αλλά και ως είδος αντίληψης της δουλειάς σου. Θα τόλμαγα να πω ότι παρατήρησα τελευταία να συνεργάζεσαι αρκετά με κόσμο. Έχουν επηρεάσει τη δουλειά σου επίσης αυτές οι συνεργασίες;

(ES) Α, τόσα πολλά πράγματα έχουν αποτελέσει επιρροή, τα πράγματα που δε σου αρέσουν τόσο πολύ όσο τα πράγματα που σου αρέσουν. Ώρες ώρες υπάρχουν αυτές οι αντιθέσεις στον τρόπο σκέψης μου, όπως 'θέλω να αποφύγω αυτό", άλλες στιγμές που λέω "θέλω να κάνω αυτό". Όπως ανέφερες η λογοτεχνία, το φιλμ, η οπτική τέχνη γενικότερα είναι επιρροές όσο και η μουσική αν όχι περισσότερο η τελευταία με διάφορους τρόπους.

Υπάρχουν τόσο απίθανοι δίσκοι εκεί έξω αλλά πριν από πολλά χρόνια αγόρασα το Maps of Tenderness του Brandon Labelle, το Egress του Hands To και το L'Empreinte De L'Ivresse του Eric La Casa όλα αυτά σε διάστημα λίγων εβδομάδων. Πιστεύω ότι αυτά τα άλμπουμ είχαν τεράστια επίδραση επάνω μου και παρόλο που τα δύο τελευταία δεν είναι απαραίτητως τα πιο αγαπημένα μου από τους δύο αυτούς καλλιτέχνες ακόμα τα κρατάω ως κόρη οφθαλμού παρόλο που έχω να τα ακούσω πολύ καιρό.

Αλλά νομίζω ότι με την πάροδο των χρόνων συνάντησα ανθρώπους που έστρεψαν την προσοχή μου σε διάφορους

τομείς, μου άνοιξαν ορίζοντες μέσω συγκεκριμένων ιδεών και προτάσεων ή με ώθησαν στο να ρωτώ συγκεκριμένες ερωτήσεις όπως “γιατί το κάνω αυτό”, και “τι είναι αυτό που κάνω”. Μου αρέσουν οι συνεργασίες αρκετά ακόμα και αν δεν είμαι ίσως τόσο καλός σε αυτές. Είναι πραγματικά σημαντικό να εκτίθεσαι και να σε προκαλούν οι νέες ιδέες, η διαδικασία και οι προσεγγίσεις. Η ηχητική κοινότητα είναι σχετικά μικρή και υπάρχουν αρκετοί αληθινά μοναδικοί και γενναιόδωροι άνθρωποι εκεί έξω. Και υπάρχει σίγουρα ένα στοιχείο στα έργα που ανταλλάσσουμε που δρα σαν μια μορφή συνομιλίας μεταξύ μελών αυτής της κοινότητας. Τείνω τελευταία να είμαι όλο και λιγότερο απομονωμένος στο σπίτι μου, ούτως ώστε η ευκαιρία να μιλήσω ή να δουλέψω με άλλους να με βοηθήσει να βγω έξω από το καβούκι μου. Υπάρχουν αρκετοί άνθρωποι να αναφέρω. Κατά τις σπάνιες περιπτώσεις που βρίσκομαι στην Ευρώπη, η ευκαιρία να μιλήσω με ανθρώπους όπως οι John Griznich, Eric La Casa συχνά με οδηγεί στο να γεννιούνται απορίες για διάφορα πράγματα ή να κοιτάω και να ακούω με διάφορους τρόπους. Όχι αποδεχόμενος τις προσεγγίσεις, απόψεις ή μεθόδους τους αλλά με τη γέννηση ερωτήσεων που κάνω στον εαυτό μου. Και μετά υπάρχουν φευγαλέες συναντήσεις με κόσμο όπως ο Pascal Battus, τον οποίο βοήθησα στο project του Sound Massage στη Μελβούρνη για το Liquid Architecture, ο οποίος μου άσκησε μεγάλη επίδραση. Αυτή η πολύ συγκεκριμένη δουλειά που στόχευε στην ακουστική εμπειρία του ακροατή. Μου δίδαξε πολλά, βοήθησε να στρέψω την προσοχή μου πέρα από τον εαυτό μου και να τον δω από την εμπειρία του ακροατή.

Επίσης έχω συνεργαστεί με τον SImon Whetham μερικές φορές τα τελευταία χρόνια και ακόμα και είχαμε τελείως διαφορετικές προσεγγίσεις στην αντίληψη μας για τον κόσμο και συχνά ανταλλάσσαμε ιδέες σα να παίζαμε πινγκ πονγκ αυτό οδήγησε τέλεια να εξελιχθεί σε μια σημαντική φιλία για μένα και για τη δουλειά μου.

Αυτή την εποχή έχω αρκετές συνεργασίες σε σχεδόν εμβρυακή μορφή και ειλικρινά πρέπει να αρχίσω να δουλεύω περισσότερο συγκεντρωμένα. Μια συνεργασία με τον Artificial Memory Trace θα κυκλοφορήσει σύντομα (μου πήρε αρκετό καιρό να ολοκληρώσω τη συμμετοχή μου).

Για περισσότερες πληροφορίες:
tarab3058.com

unfathomless.net
unfathomless.bandcamp.com

***aposiopese.com*
label-aposiopese.bandcamp.com

martin küchen

Με το Martin Kuechen οι δρόμοι μας συναντήθηκαν κάποια στιγμή στις αρχές της προπροηγούμενης δεκαετίας σε μία αξέχαστη σόλο εμφάνιση του στο Μικρό Μουσικό Θέατρο. Θα ξεκίναγε με την εμφάνιση αυτή το ενδιαφέρον μου για τη δουλειά του, σόλο ή συνεργασίες και θα χα την τύχη να εκδώσω το Squarehorse, ντεμπούτο CD του τρίο των Looper (Νίκος Βελιώτης, Martin Kuechen, Ingar Zach) το 2004 μέσω του newsletter μου absurd.
Έκτοτε θα τον έβρισκα σε συνεργασίες, σόλο εμφανίσεις / κυκλοφορίες που κάλυπταν ένα ευρύτατο πεδίο που κάλυπτε από τη τζαζ ως τον ελεύθερο αυτοσχεδιασμό και την ελεύθερη μουσική.
Η συνέντευξη που ακολουθεί έγινε το καλοκαίρι του 2017 πάνω σε φάση ενθουσιασμού με δύο CD του project του, Angles 9 στην πορτογαλική Clean Feed (Injuries, Dissapeared Behind the Sun).

Για περισσότερες πληροφορίες μπορείτε να επισκεφθείτε :

martinkuchen.com

-(NM) Πως ξεπετάχτηκαν οι Angles και οι διάφορες εκφάνσεις τους;Περισσότερο θα ανέφερα τους Angles 9 κρίνοντας από την έως τώρα πορεία σας τόσο την καταγεγραμμένη (cd, κ.λ.π.) όσο και τις ζωντανές εμφανίσεις. Η τυπική περίπτωση ενός συνεχιζόμενου project με συγκεκριμένο πυρήνα και κόσμο που πηγαινοέρχεται;

(MK) Το γκρουπ ξεκίνησε το 2007 ως σεξτέτο. Απλά ρώτησα άλλους 5 τύπους επειδή τους ήθελα να παίξουν τη μουσική μου και ήθελα (κι εγώ) να παίξω μαζί τους. Με τον Kjell (Nordeson) παίζαμε ήδη παρέα στους Exploding Customer και το 2011 μας / μου ζητήθηκε να στήσουμε μια μεγαλύτερη εκδοχή της μπάντας στο τζαζ φεστιβάλ της Λουμπλιάνας οπότε με αυτή την αφορμή ρώτησα τον Eirik (Hegdal) και το Goran (Kajfes) και με αφορμή εκείνη τη συναυλία έμειναν στο γκρουπ Έτσι ο πυρήνας σήμερα είναι εννιαμελής. Στη διάρκεια της πορείας του γκρουπ ο πιανίστας ο κύριος Zethson μπήκε ως μέλος του γκρουπ (για πρώτη φορά στην περιοδεία στην Πορτογαλία το 2010). Αλλά καμία φορά στήνουμε και μικρότερες εκδοχές της μπάντας.
Όπως την άνοιξη του 2017, που οι Angles 3 (μαζί με τους Nordeson και Ingebright Haakon-Flaten) κάναμε την πρώτη μας περιοδεία στη Δυτική Ακτή των Ηνωμένων Πολιτειών. Αυτή η εκδοχή των Angles 3 είναι πραγματικά ή αληθινή αρχή αυτής της περιπέτειας των Angles. Δώσαμε μια συναυλία στη Στοκχόλμη το 2004 και μετά δεν κάναμε απολύτως τίποτε. Και έπειτα από τρία χρόνια ξαναέστησα στο μυαλό μου την ιδέα και στήθηκε τελικά ως σεξτέτο.

(NM) Για να είμαι ειλικρινής μαζί σου ήταν πολύ ευχάριστη έκπληξη να σας δω σε μονοπάτια σύγχρονης ευρωπαϊκής τζαζ, όσον αφορά τους Angles. Το λέω γιατί ακούω στη μουσική σας ήχους από αγαπημένα σκανδιναβικά free folk / free jazz των 60ς και 70ς, βαλκανική μουσική (ιδίως όσον αφορά τα χάλκινα) για να αναφέρω παρά ελάχιστα. Άλλα όπως έχεις γράψει και στις σημειώσεις του 'Injuries', σε κάθε χώρα η μουσική συμπεριφέρεται διαφορετικά, πάνω κάτω μου δίνει το στίγμα της αναζήτησης του γκρουπ.

(ΚΜ) Ναι αλλά δυστυχώς σήμερα έχουμε σε έξαρση παραγωγή παγκόσμιας ηλίθιας muzak (σημ. προτίμησα να αφήσω έτσι τον όρο για να γίνεται κατανοητό) που σιγά σιγά σκοτώνει την κλίση μας στο να ακούμε πραγματικά μουσική (καθώς βασικά αυτού του είδους η muzak βρίσκεται απολύτως παντού και σε κάθε περίσταση). Αν η ικανότητα μας να ακούμε ξεφτίσει τότε είμαστε πραγματικά καταδικασμένοι. Πολύ αφελέστατα ρωτάω, γιατί αφήνουμε αυτό να συμβαίνει;

-(NM) Αυτό με κάνει επίσης να αναρωτιέμαι για τις επιρροές σου και πως ασχολήθηκες με το σαξόφωνο και τον ελεύθερο αυτοσχεδιασμό και τη free jazz.

(ΚΜ) Ξεκίνησα με φλάουτο όταν ήμουν 9 χρονών. Γύρισα στο σαξόφωνο στα 15 μου. Παράτησα τη μουσική στα 20. Ξαναγύρισα καθώς τριγυρνούσα στους δρόμους της Στοκχόλμης, του Malmo, του Βερολίνου, της Μπολόνια. Έμαθα για τον ελεύθερο αυτοσχεδιασμό και τη free jazz το 1992. Πριν απο αυτό ήξερα μόνο τον Albert Ayler μέσω της τότε φίλης μου, μιας Ρωσοεβραίας που ήταν πολύ χωμένη στη σουηδική φολκ μουσική(!). Καθώς έπαιζε βιολί είχε μια πολύ καλή γνώση αυτής της συγκεκριμένης παράδοσης και όπως ήταν φυσικό ως εξέλιξη φτιάξαμε ένα είδος ντουέτου. Αυτή η φίλη ήταν επίσης ο σύνδεσμος μου για τον ελεύθερο αυτοσχεδιασμό.

-(NM) Θέλοντας να σε ρωτήσω έπειτα από την πορεία με τον ελεύθερο αυτοσχεδιασμό και το reductionism, τις ηχητικές παλέτες των Looper, το ντουέτο με το David Stackenas ως τις συνθέσεις των Angles 9. Συνήθως η περιπετειώδης μουσική έχει να κάνει και με μια περιπετειώδη ζωή ή όχι; Μιλώντας προσωπικά μου αρέσει που παίζεις ελεύθερα με τα στιλ και δε μένεις προσκολλημένος σε ένα είδος.

(KM) Τι να πω; Απλά λειτούργησε κατ' αυτόν τον τρόπο. Με αρκετά διαφορετικές προσεγγίσεις στη δημιουργία ήχου και στην παράδοση αλλά βουτούσα σε κάθε φόρμα, κάθε φορά, ειλικρινά γι' αυτό σήμερα αυτό φαίνεται ως κάτι το εκλεκτικό στο στιλ μου. Έπειτα φυσικά διάφορες καταστάσεις της ζωής μου έπαιξαν το ρόλο τους επίσης. Πιστεύω ότι ο πυρήνας της μουσικής μου είναι μια ανέγγιχτη και αμετακίνητη πέτρα αξιοπρέπειας. Ένα μέρος που ούτε οι σκέψεις ή τα γεγονότα που κατακλύζουν τη ζωή μου μπορούν να προσεγγίσουν ή να ενοχλήσουν. Είναι ένα μέρος που πρέπει να προσθέτω πράγματα. Εμφανίζεται σποραδικά αλλά όταν συμβαίνει αυτό είναι καθαρή ευτυχία.

-(NM) Είσαι ακόμα το πολιτικό ον που ήσουν; Σε σχέση με άλλους αυτοσχεδιαστές που γνωρίζω εκτιμούσα πάντοτε ότι ήσουν περισσότερο πολιτικοποιημένος σε σχέση με άλλους. Ασχέτως το πόσο ουτοπικό θα ακουστεί ακόμα πιστεύω ότι η μουσική έχει ακόμα εκείνη τη δύναμη ελευθερίας να κάνει τους ανθρώπους να σκεφθούν παρά απλά να ακούνε και απολαμβάνουν.

(KM) Σίγουρα, ως ένα βαθμό, αλλά καθώς λαμβάνουν χώρα στον πλανήτη τόσο τοπικά όσο και πλανητικά η ψευδαίσθηση του τοπικού με το πλανητικό είναι η ίδια. Δεν είναι, αλλά δυστυχώς τα γεγονότα που λαμβάνουν χώρα σε πλανητικό επίπεδο ωθούν τα τοπικά γεγονότα σε παράλογα συμπεράσματα ιδίως τον κόσμο και όπως τα αντιλαμβάνεται σε κάθε μέρος. Για παράδειγμα η ιδέα της 'αλλαγής' μοιάζει με τέχνασμα. Όταν οι άνθρωποι από τη νεοφιλελεύθερη μεριά των πραγμάτων και οι άνθρωποι της ριζοσπαστικής αριστεράς μιλάνε και οι δύο για κρίση και την ανάγκη για αλλαγή πρέπει να γνωρίζουμε ότι τα πράγματα πρέπει να είναι σκατά καθώς δε μεταβάλλεις τα πράγματα κατευθείαν τα οποία έχουν εξελιχθεί αργά σε διάρκεια χιλιετηρίδων χωρίς φυσικά να πληρώσεις κάποιο τίμημα για όλο αυτό. Μπέρδεμα, αποπροσανατολισμός, πνευματική πενία, πρόσφυγες, οικονομικούς μετανάστες, κ.α. είναι η σύνηθης κατάληξη. Και όλο αυτό φυσικά σημαίνει πόλεμο, κάποιου είδους.
Έτσι ότι το 'ιδεολογικό' (ή οποιαδήποτε άλλη ταμπέλα) είναι ο εχθρός μας καθώς θολώνει τη δυνατότητα να σκεφτόμαστε καθαρά και χωρίς δεκανίκια.

Με το Matt Weston γνωριστήκαμε μέσω αλληλογραφίας κάποια στιγμή στα μέσα της προηγούμενης δεκαετίας. Μου είχε στείλει σε κάποια φάση δείγματα από CD του για κριτική και ενώ στην αρχή τα εξώφυλλα τους δε με ενθουσίαζαν ιδιαίτερα μόλις ξεκίνησα την ακρόαση τους βρέθηκα κολλημένος στον τοίχο! Ήταν ένα καταπληκτικό στιλ musique concrete, ηλεκτροακουστικής παιγμένης με κρουστά και ηλεκτρονικά, tapes, εφέ. Μικρές διάρκειες κυκλοφοριών που περισσότερο σε έκαναν να θες περισσότερο ήχο παρά να τις θεωρείς βαρετές αλλά εκεί φαινόταν η μαεστρία του στο να κρατά το ζουμί. Θα με οδηγούσε σε πρόταση για κυκλοφορία ('For Alexandros Grigoropoulos', a question of re_entry 2009, online - noise-below.bandcamp.com) και σχεδόν μια δεκαετία αργότερα στη συνέντευξη που ακολουθεί. Μπορεί κάποιες απο τις πιο πρόσφατες κυκλοφορίες του να φέρνουν περισσότερο σε ένα lo-fi rock συναίσθημα δεν έχουν χάσει όμως τη δυναμική τους...

Ένα άλλο ενδιαφέρον 'παιχνίδι΄με το Matt, είναι η τρέλα του για μουσική και για δίσκους, κλπ. Είτε με σχόλια σε παλιότερο blog του που έγραφε για διάφορους δίσκους που του κάνουν αίσθηση, ωθώντας με καμία φορά να ξαναδώσω σημασία σε μουσικούς ή δίσκους που νόμιζα ότι είχα τελειώσει μαζί τους ή που είχα παραβλέψει στη διάρκεια της πορείας (βλέπε π.χ. μανιακή ακρόαση κασετίνας Elvis από Καθημερινή, και όχι μόνο) αλλά και διάφορες αναρτήσεις του ή σχόλια / συζητήσεις σε ομάδες ακροάσεων, κ.α.

Περισσότερες πληροφορίες για τη δουλειά του μπορείτε να βρείτε :
mattweston.bandcamp.com
mattweston.com

-(NM) Παρατήρησα σε σχέση με την προηγούμενη δεκαετία, μια -ας μου επιτραπεί- πιο rock ή καλύτερα ας το πω lo-fi προσέγγιση στον ήχο σου. Ενώ στα 00ς ακούγονταν περισσότερο σα musique concrete, ηλεκτροακουστική με τον τρόπο που επεξεργαζόσουν τον ήχο των κρουστών σου. Οι ηχογραφήσεις που ακούω τελευταία μου δίνου την αίσθηση μια περισσότερο lo fi rock παράνοιας ή κάνω λάθος;

(MW) Δεν το νομίζω, αυτό είναι, δεν είσαι λάθος. Έχει πλάκα όμως, επειδή δεν πήγα συνειδητά να κάνω κάτι που να ακούγεται λιγότερο musique concrete ή περισσότερο ως lo-fi rock. Ειλικρινά είναι δύσκολο ώρες ώρες για εμένα να κάνω τέτοιους διαχωρισμούς. Δε νομίζω ότι είμαι ικανός να ακούω αυτές τις διαφορές (τουλάχιστον τόσο καλά). Για παράδειγμα για το πρόσφατο 7" μου που ήταν αφιερωμένο στη μνήμη της φίλης και μέλους του γκρουπ Tizzy, Teri Morris, είχα ένα συγκεκριμένο ύφος στο μυαλό μου και ένα στιλ που παίζαμε πάντοτε μαζί και σε αυτό έχτισα το κομμάτι "Coiling For The Kickback" ακόμα και ο ήχος του μπάσου ήταν βασισμένος στο ύφος που έπαιζε ο μπασίστας / τραγουδιστής των Tizzy, Jen Stavely. Αλλά επίσης στο τελευταίο 7" δε σκέφτηκα π.χ. 'ωραία αυτό θα έχει beat' ή κάτι τέτοιο. Απλά βγήκε από μόνο του καθώς προχωρούσε η ηχογράφηση ότι χρειαζόταν αυτή η συγκεκριμένη μετρική προσέγγιση. Όταν τέλειωσα με την πρώτη πλευρά σκέφτηκα ότι εντάξει αυτό δούλεψε. Θα δουλέψει και για τη δεύτερη πλευρά; Και νομίζω λειτούργησε. Αλλά στο επερχόμενο LP μου δεν υπάρχει τίποτα από αυτά. Για την ακρίβεια ξόδεψα αρκετή ώρα δουλεύοντας με drum machine και κιθάρες για τη μία πλευρά του νέου δίσκου και απλά δε λειτούργησαν καθόλου. Έμοιαζαν σα να τα πίεζες να δουλέψουν και δεν έδεναν με το κομμάτι καθόλου οπότε τα πέταξα.

NM) Τι θα λεγες για τις επιρροές σου; Απολαμβάνω ώρες ώρες το blog σου το tarfumes. Μπορώ να σου πω ότι με έκανε να παρατηρήσω ξανά δίσκους από κόσμο που θεωρούσα ότι είχα τελείωσει με την ανάγνωση του έργου της αλλά άξαφνα τους ξανανακάλυψα ή πρόσεξα και άλλους που μου χε ξεφύγει η δουλειά τους στην πορεία του χρόνου και δεν τους είχα ακούσει...

(MW) Οι επιρροές είναι ένα αστείο πράγμα, με τη λογική ότι δεν άκουσα ποτέ συγκεκριμένη μουσική, ούτε είχα συγκεκριμένες προσεγγίσει και σκέφτομαι ωραία δε θέλω με κανένα τρόπο να το κάνω αυτό. Ή πιο συγκεκριμένα θα ακούσω μια προσέγγιση που συνήθιζε να με επηρεάζει αλλά δεν το κάνει πλέον και σκέφτομαι πόσο περίεργα είναι που θέλω να κάνω αυτό το πράγμα που τώρα προσπαθώ να του αντιταχθώ, αν αυτό βγάζει κάποιο νόημα.

O Bill Dixon είναι ίσως ο μουσικός που με επηρέασε περισσότερο, εν μέρει λόγω της δουλειάς του, αλλά περισσότερο λόγω των σπουδών μου μαζί του. Πάντοτε συνήθιζε να λέει 'Κανένα όργανο δε σου λέει τι να κάνεις μαζί του". Έτσι προσπαθούσα να δουλέψω έχοντας αυτή την ατάκα κατά νου. Χρειάζομαι ένα ταμπούρο; Πρέπει να τελειώσω μια συγκεκριμένη φράση χτυπώντας ένα συγκεκριμένο ή οποιοδήποτε κύμβαλο; Μέσα στην αίθουσα μου έλεγε "Παίξε κάτι. Όχι όμως κάτι που να ακούγεται σαν κρουστό". Νομίζω ότι έχω επηρεαστεί από καλλιτέχνες που δεν έκαναν αυτό που υποτίθεται ήταν να κάνουν. Οι Sunny Murray και ο Keith Moon δεν ενορχήστρωναν με παραδοσιακούς τρόπους για παράδειγμα.

Οι Bo Diddley και Pete Townshend βούτηξαν σε αυτό το ριζοσπαστικό στιλ αποδόμησης της έμφασης παιξίματος στην τα-

σπιέρα (άκου για παράδειγμα το "Mumblin' Guitar" του Bo Diddley - περιέχει σχεδόν το 80% του λεξιλογίου του Derek Bailey σχεδόν μια δεκαετία νωρίτερα). Ο Milford Graves πήρε το κάτω μέρος του ταμπούρου του, πρόσθεσε κάθε είδους στοιχείων που δεν είχαν σχέση με συγκεκριμένα σετ ντραμς και μίλησε σχεδόν όπως κανένας άλλος περκασιονίστας δεν είχε κάνει ως τότε ή ως σήμερα. Έτσι είναι αυτή η συνε- χής διαδικασία αποριών : θέλω να το κάνω αυτό; Και φυσικά το κόλπο είναι να μην είσαι συνειδητοποιημένος για αυτό, ή αλλιώς παγιδεύεσαι σε ένα είδος ψευτο-ακαδημαϊσμού, ψευτό-διανοούμενου, κ.λ.π.

-(NM) Αυτό που μου αρέσει επίσης στις δουλειές σου είναι αυτή η μινιμαλιστική προσέγγιση του χρόνου. Συνήθως οι ηχογραφήσεις είναι σύντομες ή ακόμα και οι μεγαλύτερες σε διάρκεια είναι περιορισμένες στον απαιτούμενο χρόνο. Μου δίνεις την αίσθηση ενός matt που περνάει ώρες ολόκληρες ηχογραφώντας, ακούγοντας, κόβοντας & ράβοντας με σκοπό να βρει εκείνους τους κατάλληλους ήχους / μουσική που θα συμπεριληφθεί σε μία κυκλοφορία. Το αναφέρω καθώς ένα από τα προβλήματα της εποχής μας είναι η χρήση του χρόνου, σχεδόν σε όλους τους τομείς, μιλώντας για τη μουσική από την έκρηξη του cd και έπειτα που επέτρεψε σε καλλιτέχνες να γεμίζουν ώρες επί ωρών μουσικής ή ακόμα χειρότερα επέτρεψε σε πιο οικονομική έκδοση κα- σετινών, κουτιών, κλπ υλικού που θα μπορούσε κάλλιστα να είχε περιοριστεί σε ένα δίσκο ή σε ένα cd. Φρενήρεις καπιταλιστικές εποχές θα πεις από την άλλη..

(MW) Χα, ναι. Εικάζω ότι το μεγαλύτερο μέρος των σύντομων δίσκων, σύντομων cd πηγάζει απο μια μεριά απο το ότι μου αρέσει η ιδέα του single. Δε νομίζω ότι είναι ίσως το καλύτερο βιβλιο του, αλλά το βιβλίο του Dave Marsh '101 greatest singles' αναφέρει ακριβώς αυτή τη σωστή κεντρική ιδέα, ότι το άλμπουμ είναι ιδανικό όταν το νόημα και η διάρκεια της μουσικής του είναι αυτή που θα λεγε κάποιος σημαντική. Μερικές φορές είναι, άλλοτε όχι αλλά πάντοτε μου άρεσε η ιδέα του single.

Καθώς αναφέρθηκες στις μαζικές εκδόσεις κασετινών, έχω διαβάσει συνεντεύξεις καλλιτεχνών που μιλάνε για 'ντοκουμέντα' και νομίζω εντάξει, ναι, υπάρχει καταγραφή και παρουσιάζεται η δουλειά σου. Σύμφωνα με τον Teo Macero, ο Miles άλλαζε χρώμα με την ιδέα ότι μπορεί να κυκλοφορούσαν επίσημα εναλλακτικές ηχογραφήσεις δίσκων του ή ηχογραφήσεις από διάφορα session που έμειναν για κάποιο λόγο στο αρχείο αχρησιμοποίητα. Και η πλάκα είναι ότι τελικά είναι ενδιαφέροντα. Θα προτιμούσες να ακούσεις το In a Silent Way ή ολόκληρο το session; Και σύγχρονοι μουσικοί που εκδίδουν κασετίνες από ας πούμε για παράδειγμα μιας συγκεκριμένης περιόδου τους σε ένα χώρο και τις ηχογραφήσεις που έκαναν εκεί, ασχέτως αν έχουν να πουν ή να μην πουν κάτι. Δε βλέπω βέβαια αυτή την τάση να γίνεται συχνά με κάποιους καλλιτέχνες. Θες να αφήσεις το κοινό να θέλει περισσότερα; ή να θέλει λιγότερα;

-(NM) Πως ξεκίνησε το ενδιαφέρον σου για τα κρουστά και τα ηλεκτρονικά; Από το ενδιαφέρον σου για τη τζαζ; Ή από δίσκους όπως π.χ. το 'electronics & percussion' του Max Neuhaus και άλλων τέτοιων τρελαμένων τύπων; Ρωτάω γιατί πλάκα στην πλάκα με το που άκουσα για πρώτη φορά τη δουλειά σου μου σκασε αυτός ο δίσκος του Max Neuhaus.

(MW) Ξεκίνησα να παίζω ντραμς όταν ήμουν 8. Δεν ήξερα τίποτα για συγκεκριμένους τομείς της μουσικής μέχρι που ξεκίνησα να σπουδάζω με τους Arthur

Brooks, Milford Graves και Bill Dixon. Ένα μήνα αφότου ξεκίνησα το κολέγιο είδα μια παράσταση του κουαρτέτου των Milford Graves, Charles Gayle, Hugh Glover, William Parker. Εκείνη τη στιγμή αποφάσισα ότι αυτό είναι αυτό που πρόκειται να κάνω. Οι δίσκοι που άκουγα εκείνη τη χρονιά που με οδήγησαν και σε αυτό το δρόμο ήταν το Fun House των The Stooges, το Dub Housing των Pere Ubu, Public Enemy, κατά πολλούς τρόπους ήταν η τέλεια είσοδος. Ξεκίνησα να ακούω συνθέτες όπως οι Albert Ayler, John Coltrane, Cecil Taylor και ο BIll Dixon θα μας έπαιζε Penderecki, Webern και άλλα παρόμοια στην τάξη αλλά δεν ήταν λίγα χρόνια αργότερα, που άκουσα το Max Neuhaus και με τρέλανε τελείως. Ξεκίνησα να χρησιμοποιώ ηλεκτρονικά για διάφορους λόγους. Ο ένας ήταν ο περκασιονίστας και συνθέτης Laurence Cook που καθόταν σε μια συνάντηση της τάξης του BIll

Dixon "Ensemble" και έπαιζε ένα ενισχυμένο με μικρόφωνο επαφής κύμβαλο μέσω ενός wah wah. Χέστηκα κυριολεκτικά, μπορείς να το κάνεις αυτό; Ένα χρόνο αργότερα ήμουν σε ένα τρίο με τον Michael Colligan στα πνευστά και τον Kevin Drumm. Μερικές φορές είχα πρόβλημα με την ένταση του Kevin έτσι αποφάσισα να εξερευνήσω τα ηλεκτρονικά πιο σοβαρά. Θυμάμαι τι είχα δει από τον Laurence Cook κι έτσι ενίσχυσα με ένα μικρόφωνο επαφής ένα κύμβαλο και το πέρασα από διάφορα πετάλια. Άρχισα να το εξελίσσω και όταν ο Chris Cooper με μύησε στη μουσική του Pierre Henry μπήκα περισσότερο στη λογική να δοκιμάζω πράγματα που δεν ακούγονται απαραίτητα σαν 'ενισχυμένα με μικρόφωνα κύμβαλα'.

Σήμερα η έμπνευση μου με οδηγεί σε μονοπάτια πολύ διαφορετικά απο αυτά που έχω ακολουθήσει μέχρι σήμερα...Δεν επιθυμώ πλέον να τρέφομαι απο τη νοσταλγία για αλλοτινές εποχές και τόπους. Αντιθέτως εύχομαι να ενσωματώσω αυτή τη νοσταλγία σε ένα μελλοντικό εγχείρημα.

(Caetano Veloso, Brasil, εκδόσεις Ηλέκτρα)

Ο Ήλιος Έσκασε Στον Αέρα Σαν Ήχος